RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 267.790 van 24 september 2026
in de zaak A. 243.944/VII-42.768

In zake : 1. de BV PTM GROUP
2. P.V.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jo Goethals
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kwadestraat 151, bus 41
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de PROVINCIE OOST-VLAANDEREN

Tussenkomende partij :

het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN
VAN DE STAD GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thomas Eyskens
kantoor houdend te 1000 Brussel
Bischoffsheimlaan 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 januari 2025, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb-A-2425-0277 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 5 december 2024 in de zaak 2324-RvVb-0309-A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 3 maart 2025.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 24 april 2025.

Auditeur Lise Vandenhende heeft op 13 november 2025 een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 september 2026.

Staatsraad Francis Van Nuffel heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Goethals, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Thomas Eyskens, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Lise Vandenhende heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij verleent aan de verzoekende partijen een omgevingsvergunning voor de oprichting van twee meergezinswoningen na het slopen van een woning en een bijgebouw en het rooien van bomen. Derden tekenen bestuurlijk beroep aan tegen deze beslissing.

3.2. Bij besluit van 9 november 2023 verklaart de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen het beroep gegrond en weigert de omgevingsvergunning.

3.3. Met het bestreden arrest verwerpt de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) het beroep van de verzoekende partijen tot vernietiging van het deputatiebesluit van 9 november 2023.

IV. Onderzoek van het middel tot nietigverklaring

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: motiveringswet) en artikel 63 van het decreet van 25 april 2014 'betreffende de omgevingsvergunning'(hierna: omgevingsvergunningsdecreet), gelezen in samenhang met de artikelen 48, § 1, 6°, en 78 van het besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 'tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning'(hierna: omgevingsvergunningsbesluit), en van artikel 4.8.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), gelezen in samenhang met artikel 35 van het decreet van 4 april 2014 'betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges' (hierna: DBRC).

5. Zij komen op tegen de beslissing van de RvVb tot verwerping van het eerste onderdeel van het enige annulatiemiddel waarin zij, met verwijzing naar de rechtspraak van de RvVb, hadden aangevoerd dat het bestreden besluit behept was met een manifest motiveringsgebrek nu de deputatie naliet een eigen standpunt uiteen te zetten met betrekking tot de betwisting van de verzoekende partijen van de beroepsargumenten en het advies van de provinciale omgevingsambtenaar, en zich louter had bediend van de stijlformule "De naar aanleiding van het verslag en/of de hoorzitting geformuleerde replieken zijn niet van aard dat deze een gewijzigd standpunt ten opzichte van de provinciaal omgevingsambtenaar, dat bij getreden wordt, verantwoorden".

6. Volgens de verzoekende partijen gaat het bestreden arrest voorbij aan het feit dat de verzoekende partijen het motiveringsgebrek koppelden aan de stijlformule. Het middel waarin wordt gesteld dat de motivering van het bestreden besluit onwettig is wegens het gebruik van een stijlformule, zou aldus onbesproken worden gelaten, en evenmin zou zijn ingegaan op de vaste rechtspraak van de RvVb in dat verband. Uit het bestreden arrest blijkt aldus volgens de verzoekende partijen niet waarom de stijlformule in deze zaak wel afdoende is, in afwijking van de vaste rechtspraak van de RvVb. Bovendien geeft het bestreden arrest volgens de verzoekende partijen geen correcte samenvatting van het eerste onderdeel van het annulatiemiddel door haar kritiek meteen te koppelen aan een discussie ten gronde. De overwegingen van de RvVb hebben enkel betrekking op de inhoudelijke beoordeling van de provinciale omgevingsambtenaar waarbij de RvVb zich aansluit. Het is echter niet geweten waarom de deputatie die beoordeling is bijgetreden. De RvVb kan niet in de plaats van de deputatie vaststellen dat de argumentatie van de verzoekende partijen op niets slaat en naast de kwestie is. De verzoekende partijen besluiten dat het bestreden arrest gebrekkig gemotiveerd is en aldus artikel 149 van de Grondwet miskent.

7. Ondergeschikt, in geval de Raad van State zou oordelen dat het bestreden arrest wel beantwoordt aan de vereiste van artikel 149 van de Grondwet,

voeren de verzoekende partijen aan dat de motieven van het bestreden arrest de formelemotiveringsplicht miskennen die de deputatie is opgelegd in artikel 63 van het omgevingsvergunningsdecreet (gelezen in samenhang met de artikelen 48, § 1, 6°, en 78 van het omgevingsvergunningsbesluit) en de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet. Deze bepalingen moeten volgens de verzoekende partijen zo worden geïnterpreteerd dat zij zich verzetten tegen het zich louter aansluiten bij het advies van de provinciale omgevingsambtenaar met een stijlformule, zonder in te gaan op een verantwoordingsnota van een partij die het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar bekritiseert.

8. De verzoekende partijen stellen vast dat de RvVb, in plaats van het orgaan van actief bestuur dat zich met een stijlformule in stilzwijgen hulde, overweegt dat de argumenten van de verzoekende partijen niet kunnen volstaan om het standpunt van de provinciale omgevingsambtenaar te weerleggen. Deze toets kwam echter de RvVb niet toe, die zich niet in de plaats mag stellen van het orgaan van actief bestuur. Door toch in de plaats van het orgaan van actief bestuur te oordelen, of het gebrek in de motivering van de bestuurshandeling recht te zetten, miskent het bestreden arrest volgens de verzoekende partijen de saisine van de RvVb zoals deze is vastgelegd door artikel 35 DBRC en artikel 4.8.1 VCRO.

Beoordeling

9. De in artikel 149 van de Grondwet ingeschreven rechterlijke motiveringsverplichting heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak voldoet aan deze motiveringsplicht wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet -al waren ze verkeerd of onwettig- die hem ertoe brengen zijn beslissing te nemen. Bij de beoordeling of de rechterlijke motiveringsverplichting werd nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 149 van de

Grondwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd. Uit het geheel van de motieven moet blijken waarom het middel wordt aangenomen of verworpen. Argumenten van een partij kunnen op die wijze ook impliciet worden verworpen, met name wanneer die argumenten strijden met de motieven van het arrest. Het bestuursrechtscollege voldoet aan de motiveringsplicht wanneer de motieven de partijen en de Raad van State toelaten te begrijpen waarom de ermee strijdige argumenten niet worden aangenomen.

10. In zoverre de verzoekende partijen de schending van artikel 149 van de Grondwet afleiden uit de omstandigheid dat het bestreden arrest het eerste onderdeel van het annulatiemiddel niet correct zou hebben samengevat, gaan zij uit van een verkeerd begrip van de rechterlijke motiveringsplicht en kan de kritiek niet tot cassatie leiden.

11. Het bestreden arrest beoordeelt eerst uitgebreid de kritiek van de verzoekende partijen -die in het tweede onderdeel van het annulatiemiddel werd aangevoerd- op de beoordeling die in de bestreden beslissing wordt gemaakt van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, en overweegt vervolgens:

> "De verplichting om haar beslissing afdoende te motiveren door de uitdrukkelijke verwoording van de feitelijke en juridische overwegingen die aan de basis ervan liggen, houdt niet in dat de verwerende partij alle beroepsargumenten afzonderlijk en uitputtend moet weerleggen. Het volstaat dat zij duidelijk en concreet de redenen opgeeft die haar tot haar beslissing gebracht hebben.
> De bestreden beslissing parafraseert onder de hoofding '2.8 Replieken naar aanleiding van het verslag poa en/of de hoorzitting' de replieken van de verzoekende en de tussenkomende partijen en concludeert dat deze niet van aard zijn dat ze leiden tot een gewijzigd standpunt. De verzoekende partijen

maken niet aannemelijk dat dit wel het geval had moeten zijn, mee gezien doorheen de rest van de bestreden beslissing ook ingegaan wordt op hun argumenten. Bovendien concentreren de replieken van zowel [de tussenkomende partij] als van de verzoekende partijen zich voornamelijk op de gewenste verhoging van het ruimtelijk rendement op deze locatie. De verzoekende partijen zien in hun gehele uiteenzetting echter over het hoofd dat de verwerende partij de aanvraag niet weigert omwille van de beoogde verhoging van het ruimtelijk rendement op zich, maar wel omwille van het overschrijden van de draagkracht van het perceel en de omgeving door de meergezinswoningen met een bouwhoogte tot drie bouwlagen onder plat dak, met hieraan gekoppeld ook de mobiliteitsimpact en meer in het bijzonder het opvangen van de parkeerproblematiek. De verwerende partij argumenteert in de bestreden beslissing afdoende waarom zij meent dat dit strijdig is met de goede ruimtelijke ordening.
De conclusie is dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de verwerende partij de aanvraag niet op afdoende zorgvuldige wijze heeft getoetst aan de goede ruimtelijke ordening. Evenmin tonen ze aan dat de verwerende partij is tekortgeschoten in de op haar rustende motiveringsplicht."

Met deze motieven heeft de RvVb geantwoord op de kritiek van de verzoekende partijen dat de voor de RvVb bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd omdat met een nietszeggende stijlformule werd geantwoord op hun replieknota op het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar. Het bestreden arrest wijst met name erop dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat hun repliek op het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar van aard zou kunnen zijn dat het -anders dan gesteld in het motief dat de verzoekende partijen als een stijlformule beschouwen- tot een gewijzigd standpunt had moeten leiden.

De motieven laten de partijen en de Raad van State toe te begrijpen waarom die kritiek wordt verworpen. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat het bestreden arrest aan die kritiek zou zijn voorbijgegaan of hierop niet zou hebben geantwoord, mist het middel dan ook feitelijke grondslag.

Uit de omstandigheid dat het bestreden arrest daarbij niet is ingegaan op het argument van de verzoekende partijen dat het gebruik van de stijlformule volgens de vaste rechtspraak van de RvVb een gebrekkige motivering uitmaakt, volgt geen schending van artikel 149 van de Grondwet. De RvVb is immers niet verplicht te antwoorden op elk argument dat ter staving van een middel

wordt aangevoerd, zolang uit het geheel van de motieven blijkt waarom het middel wordt verworpen.

12. Het bestreden arrest zet als volgt op een correcte wijze de draagwijdte uiteen van de motiveringsplicht die op de vergunningverlenende overheid rust met betrekking tot bezwaren en opmerkingen die in de loop van de administratieve procedure worden geformuleerd:

> "Wanneer er doorheen de administratieve procedure bezwaren en opmerkingen zijn geformuleerd over een relevant en te beoordelen aspect, moet [de vergunningverlenende overheid] bijzondere aandacht hebben voor deze argumenten. Dit betekent niet dat ze ertoe gehouden is punt voor punt op elk bezwaar, elk beroepsargument of op elk argument van een niet-bindend advies te antwoorden. Dit principe neemt evenwel niet weg dat de motiveringsplicht van [de vergunningverlenende overheid] zwaarder doorweegt indien ze andersluidend oordeelt dan de [bevoegde] omgevingsambtenaar en er concrete bezwaren worden ingeroepen met betrekking tot die andersluidende standpunten."

Het vergunningverlenend bestuur dat het advies bijtreedt van de omgevingsambtenaar, is niet ertoe gehouden de bezwaren en opmerkingen die de aanvrager formuleert in een replieknota punt voor punt te beantwoorden, wanneer die replieken, naar het oordeel van het bestuur, niet van aard zijn het advies van de omgevingsambtenaar te ontkrachten en reeds worden weerlegd door de andere motieven van het besluit. Anders dan de verzoekende partijen dit zien, is het motief dat zulks vaststelt niet noodzakelijk een (onwettige) stijlformule, en leidt het hanteren van dat motief niet automatisch tot een motiveringsgebrek.

De aangevoerde schending van artikel 63 van het omgevingsvergunningsdecreet (gelezen in samenhang met de artikelen 48, § 1, 6°, en 78 van het omgevingsvergunningsbesluit) en de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet kan niet worden aangenomen.

13. De kritiek dat de RvVb in de plaats van de vergunningverlenende overheid de redenen heeft gegeven waarom de argumenten van de verzoekende

partijen niet volstaan om het standpunt van de provinciale omgevingsambtenaar te weerleggen, berust op een verkeerde lezing van het bestreden arrest. De RvVb oordeelt immers dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat hun replieken op het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar -anders dan wordt gesteld in de bestreden beslissing- van aard zijn tot een gewijzigd standpunt te leiden, mede gelet op het feit dat op hun argumenten wordt ingegaan in de rest van de bestreden beslissing.

14. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft, en een bijdrage van 24 euro.
De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken op vierentwintig september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Carlo Adams**